

ਕੂੜੇ ਦਾ ਬੱਦਲ

ਕਰਨਜੀਤ ਕੌਰ ਦੁਆਰਾ

ਚੀਕੂ ਆਪਣੇ ਦੇਸਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਉਹ ਬੇਸ਼ਕ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਦੇਸਤ? ਚੀਕੂ ਦਾ ਹੁਣ ਕੋਈ ਦੇਸਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਕੂ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਬੱਦਲ ਲਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੂੜੇ ਦਾ ਬੱਦਲ।

ਸੰਤਰੇ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਅਤੇ ਬਿਸਕੁਟਾਂ ਦੇ ਪੈਕਟ, ਟੁੱਟੇ ਖਿਡੌਣੇ ਅਤੇ ਪੈਨਸਿਲ ਦੇ ਛਿਲਕੇ, ਤੋੜੀਆਂ-ਮਰੋੜੀਆਂ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਅਤੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਰੰਗੀਨ ਬੈਗ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮੱਖੀਆਂ ਦਾ ਝੁੰਡ ਭਿਣਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ।

ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਲੜਕੀ ਨਾਲ ਖੇਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਪਰ ਕੂੜੇ ਦਾ ਬੱਦਲ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਕੇਲੇ ਦਾ ਗਲਿਆ ਛਿਲਕਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ? ਛੀ! ਚੀਕੂ ਹੁਣ ਲੁਕਣ-ਮੀਚੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਖੇਡ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਬੱਦਲ ਕਾਰਨ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੜੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਉਸ ਨੇ ਸੋਨਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਆਓ ਇਕੱਠੇ ਸਕੂਲ ਚੱਲੀਏ।” ਸੋਨਾ ਉਲਟ ਦਿਸ਼ਾ ਵੱਲ ਦੌੜ ਗਈ। ਉਸ ਨੇ ਸਵੀਟੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ “ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੈਨਸਿਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਰਪਨਰ ਦੇਵੋਗੀ?” ਸਵੀਟੀ ਨੇ ਮੂੰਹ ਬਣਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਾ ਕੇ ਆਸ਼ਾ ਨਾਲ ਬੈਠ ਗਈ। ਚੀਕੂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਖਾਣਾ ਵੀ ਇਕੱਲੀ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ।

ਚੀਕੂ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਮਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੂੜਾ ਬਾਹਰ ਨਾ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਰਦੀ ਸੀ। “ਕੇਲੇ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਨੂੰ ਸੜਕ ‘ਤੇ ਨਾ ਸੁੱਟ!” “ਖਾਲੀ ਬਿਸਕੁਟ ਦੇ ਪੈਕਟ ਨੂੰ ਕੂੜੇਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ!” ਪਰ ਚੀਕੂ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ। ਉਹ ਬਸ ਹੱਸਦੀ ਅਤੇ ਕੂੜਾ ਫੈਲਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। “ਜਲਦੀ ਹੀ, ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੂੜਾ ਤੇਰਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ!” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਚੀਕੂ ਹੱਸਣ ਲੱਗੀ।

ਅਗਲੀ ਸਵੇਰ, ਚੀਕੂ ਨੂੰ ਬਦਬੂਦਾਰ ਗੰਧ ਅਤੇ ਮੱਖੀਆਂ ਦੇ ਭਿਣਕਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਠਾ ਦਿੱਤਾ। ਕੂੜੇ ਦਾ ਬੱਦਲ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਲਟਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਾਂ ਦੇ ਕਹੇ ਸ਼ਬਦ ਸੱਚ ਹੋ ਗਏ ਸਨ! ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੀਕੂ ਹੱਸ ਨਾ ਸਕੀ। ਚੀਕੂ ਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਕੂੜੇ ਦੇ ਬੱਦਲ ਨੇ ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਉਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਚੀਕੂ ਨੇ ਬੱਦਲ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਝਾਤੂ ਲਿਆ। ਪਰ ਕੂੜਾ ਸਾਫ਼ ਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਚੀਕੂ ਨੇ ਹਰ ਸੰਭਵ ਹੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਚੀਕੀ ਅਤੇ ਬੱਦਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਉਸ ਨੇ ਬੱਦਲ ਨੂੰ ਕੂੜੇਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਕੂੜੇ ਦਾ ਬੱਦਲ ਜਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਚੀਕੂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਗਈ।

ਫਿਰ ਕੁਝ ਹੋਇਆ! ਚੀਕੂ ਨੇ ਬਾਲਾ ਨੂੰ ਸੜਕ ਉੱਤੇ ਕੇਲੇ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਸੁੱਟਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ। ਚੀਕੂ ਨਰਾਜ਼ ਹੋਈ। ਕੀ ਉਸ ਨੂੰ ਚੀਕੂ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਪਰਲਾ ਬੱਦਲ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਸੀ? “ਓਏ ਬੇਵਕੂਫ ਲੜਕੇ!” ਉਹ ਚੀਕੀ। “ਛਿਲਕਾ ਸੜਕ ‘ਤੇ ਨਾ ਸੁੱਟ। ਕੋਈ ਤਿਲਕ ਜਾਵੇਗਾ!” ਕੂੜੇ ਦੇ ਬੱਦਲ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਬਾਲਾ ਨੇ ਛਿਲਕਾ ਕੂੜੇਦਾਨ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕੂੜੇ ਦਾ ਬੱਦਲ ਛੋਟਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। “ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ?” ਚੀਕੂ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ। ਫੇਰ ਚੀਕੂ ਨੇ ਰੀਮਾ ਆਂਟੀ ਨੂੰ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੇ ਲਿਫ਼ਾਫੇ ਸੁੱਟਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ। “ਆਂਟੀ!” ਚੀਕੂ ਨੇ ਕਿਹਾ। “ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਲਿਫ਼ਾਫਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ।” ਰੀਮਾ ਆਂਟੀ ਲਿਫ਼ਾਫੇ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਗਈ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਚੀਕੂ ਜਾਗੀ ਤਾਂ ਬੱਦਲ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੀਕੂ ਮੁਸਕਰਾਈ। ਉਹ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਬਿਸਕੁਟ ਦਾ ਪੈਕਟ ਜਾਂ ਪੈਨਸਿਲ ਦੇ ਛਿਲਕੇ ਸੁੱਟਦਾ ਤਾਂ ਚੀਕੂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕਦੀ। ਉਸ ਨੇ ਹਰ ਤੇੜੀ-ਮਰੇੜੀ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀ ਬੇਤਲ ਚੁੱਕੀ ਅਤੇ ਕੂੜੇਦਾਨ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੀ। ਪਿੰਡ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਫ਼ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੀਕੂ ਦਾ ਬੱਦਲ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਛੋਟਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਇਹ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਚੀਕੂ ਸ਼ਾਇਦ ਹੁਣ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਲੜਕੀ ਸੀ। ਚੀਕੂ ਨੇ ਫਿਰ ਕਦੇ ਕੂੜਾ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਸੁੱਟਿਆ। ਮਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਅੰਦਰ ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਫ਼ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਡਰ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਕੂੜੇ ਦਾ ਬੱਦਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਸੀ!

THE END

Click below to follow us:

YouTube

facebook

